معجزۀ معلّمی

شماره پرسش: ۳۹۸۸۸

تاریخ ارسال پرسش: ۱۴۰۴/۱/۲۷ ۱۴:۳۰:۲۲

متن پرسش

سلام خدمت استاد محترم: بنده به عنوان یک معلم متوجه هستم که علت بی رغبتی دانش آموزان به مدرسه و درس محتوای ناکارآمد وغیر مطابق با طلب نورانی بچه هاست و چقدر در این شرایط هم معلمان در زحمت اند و هم بچه ها تا تحولی اساسی در این محتوا رخ دهد ان شاالله، اما استاد این را هم می بینیم که ما و جوانان مان در رجوع به معارفی اصیل که طلب امروز جان های ماست و از طریق امثال شما ارائه گردیده سستی می کنند به‌جهت موانعی که از طریق رسانه ها و حتی اختلالات مزاجی به جهت بحران های زیستی و.... برایشان حاصل گردیده و اینجاست که کار ما خیلی سخت شده و در تهدیدی دوسویه قرار داریم و گویی زبانمان بسته است، هر چند از طرفی خوشحالیم که آخر باید امید به این نظام فکری و فرهنگی و آموزشی به کل از وجود ما ریشه کن شود تا شاهد صبح ظهور تمدنی اصیل باشیم، گویی باید به نظاره بنشینیم کشته شدن و تلف شدن ما و عزیزانمان را تا فرجی رخ دهد چنانچه شاعر می گوید: صد هزاران طفل سر ببریده گشت تا کلیم الله صاحب دیده گشت.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: با این‌همه به حکم : «روح پدرم شاد که می گفت به استاد، فرزند مرا عشق بیاموز و دگر هیچ» اگر معلم با متانت و دلسوزی با دانش‌آموزان روبرو شود تأثیر خود را می‌گذارد و بعدها که همان دانش‌آموزان با بحران‌های روحی که ممکن است به جهت دوری از معنویت برایشان پیش آید؛ به خود می‌آیند که با نظر به گفته‌ها و شخصیت معلم‌شان، مسیر خود را تغییر دهند و این است که ما همراه با شهید آوینی عزیز به حکم وجدان تاریخی این ملت به جهان دیگر و آیندۀ دیگری امیدواریم و این از طریق معلّمان دلسوز معجزه‌وار محقق خواهد شد. موفق باشید